

Igor
Likar

- (Déja vu) Tihi
1. so ledeniki.

Pod njimi češe
čas
svoje ugašajoče, utrujene kodre
v tvoje telo.

Šel sem
mimo pastirjev
ki so s klici vžigali zarjo
mimo nemirnih ovac
ki so bežale v volno
v meni
je vreščal mladi brin, da sem ti blizu
in pod perutjo gorskega vrana
je omagovalo
večerno nebo.

2. Šel sem
mimo popotnikov, točajev molka
in jih čutil

kot bogove, ki so se razbežali v melišča
 odrešeni časa
 znamenj in gibov
 kot skale
 ki so se dotikale mojih besed.

Vse do mraka je kljuval sonce
 glasno krili vran nad menoj
 in ko sem počival v njegovi mehki senci
 sem lahko slišal
 kako v daljavi
 prasketajo vetrovi nohti
 kako grabijo v tvoje
 prosojno
 vilinsko telo.

3. Zdaj, bleda vila
 ko sem blizu tvojemu telesu
 ko ni več
 nikogar v meni
 in sem pepel
 iz vseh svojih noči
 hočem slišati pesem
 ki se je umaknila k tebi v gore.

Hočem pesem
 ki si jo skrila
 v svoje tihe ledenike
 kamor med bele odseve
 spravljaš starce
 hočem pesem, ki jo skrivaš
 v budno zibel noči.

4. Dolgo že hodim v vranovi senci
 on pa je izginil
 neznano kam z neba.

Zdaj vem
 da leta v meni
 ker hoče

da bi ne slišal pesmi
in da bi brez misli
vstopil v tvoje telo.

Zato ubijem tvojega vrana
vrana vodnika
ki si mi ga poslala na pot.

5. Že slišim
pesem, ki trga tvoje telo.

Pesem
ki so jo некоč zapela vesela dekleta
ko so bežala
čez gnezda ptic
čez košenino in jate nebesne modrine
ko so tekla k tebi
proti ledenim
gorskim očem.

Bežala so
iz velikih mest
obzidanih
z dolžnostjo in vero
kjer so jih hranili
z omamo, užitki
z zrcali in sramom
kjer so jih plodili
v vlažnih labirintih noči.

Bežala
pred divjimi in lakotnimi plesi
po katerih
so morala v mrzlih jutrih
pometati
dvorišča golih jablan.

Bežala
pred besedami kopnečih starcev
ki so stesali
eno postelj za rojstvo in smrt
pribili mizo ob lakot
in hišo na prt.

6. V molčeči stepi, prepeličji
so se ustavile mesčeve hčere
znova rojene hišne somraka.

Posedle so v večerno zarjo in zadihane trave
namočile
svoje razbolele noge v počitek
se dotikale
božale svoja topla
vesela naročja
in se česale.

Okoli njih
sester
počivajočih v prijaznem prividu
se je napela velikanska tišina
v njej
se je zaiskril blede mrak
in iz rahlih božanj je vzknila pesem
gosta kot satje
vesela kot mak.

7. Pesem, ki so jo pele
močna in gosta vse bolj
je kot medica opojna
opojna, ko ubija
nenadoma raztrgala vesela dekleta čez pas.

Zakotalila je v zrak
njihova vesela naročja.

Tam daleč
za žarečimi vrtovi zarje
med kapelami ognjenih lastovk
so popadala v čas
na dno klicev
s katerimi se je pokrila stepa.

8. Zbrale so se trave in se vžgale
vstal je plesoči dim
in pod pesmijo

ki se je v mraku pela naprej
izginil v dalj
do moško utrjenih mest.

Izginil v prapore in hvalisave grbe
da so jih dolgo
čistile starke.

Pesem je drsela naprej
proti goram, čez tihe ledenike
kamor v bele grobove
spravljaš starce
mimo vode, ki se debeli v sneg
in sita sebe poka
drsela
naprej v žejne odseve
tvojih noči.

9. Slišim pesem
ki se je skrila v tvoje
kot zloba prosojne noči
ki so jo nekoč zapela vesela dekleta
ko so čez jate nebesne modrine
Hekatine žile
bežala k tebi v gore.

Vstopam v tvoje telo.

Skozi igrive veže vetra
padam
v tvoje srce
zvezdo edino
ki je rodila nebo.

In vidim urne pajke
iz pojoče sline časa plesti svetlo mrežo
in v vrtincu petih čutov
prav na sredi svetlo stkanе mreže
v prejo ujeto pesem, ki se poje.

Poje.

10. Pesem je opojna.

Starke, ki so spale v skorjicah kruha
in starci
zbrani za mestnimi vrati
so se je bali in jo pričakovali.

Mrmrali so
strahu v obraz:
prekleta, urečena
kmalu bo segla po nas, mrtvih zajcih.

Pravili so:
nastavi obraz
kadar pride severni piš
mislila bo, prekleta, urečena
da si bil že z njo.

11. Tvoje telo
mati vil, odmev
kot gosto nebo, ki se zapira
drhti.

Urni pajki v tebi
s pojočo slino, čas.

Svetlo stkana mreža, kjer drhtiš
in ujeta pesem, ki se poje
poje.

Pesem si me želi
in čakam
da me posrka med stebila veselih glasov.

12. Ko padam vanjo, pesem raste
in tisoč obrazov
prihaja
hoče v moje telo.